

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιζ΄ 12-19)
21 Ιανουαρίου 2024

Άμέσως μετά τις γιορτές του Αγίου δωδεκαημέρου, αγαπητοί αδελφοί, το προσκλητήριο για την μετάνοια της παρελθούσης Κυριακής συμπληρώνεται σήμερα απ' το μάθημα της εύχαριστίας και της εὐγνωμοσύνης. Άκούσαμε σήμερα στο εὐαγγελικό ανάγνωσμα το γνωστό θαῦμα της θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαψεύδει τὸ γνωστὸ ἀξίωμα «πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ὑγεία». Καὶ βεβαίως ἡ ὑγεία εἶναι πολὺ σημαντικὸ ἀγαθό. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ μοναδικό. Καὶ στοὺς δέκα λεπρούς ὁ Χριστὸς χάρισε τὴν σωματικὴ τους ὑγεία. Οἱ ἐννέα ὅμως ἀπ' τοὺς δέκα ἐξακολούθησαν νὰ εἶναι ἄρρωστοι ἀπὸ μία χειρότερη λέπρα. Μὲ τὴν θεραπεία ἀπ' τὴν σωματικὴ λέπρα ἐπέστρεψαν στὶς οἰκογένειές τους, δηλαδή ὁ καθένας στὸ σπίτι του καὶ στὴν ἐργασία του. Μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ζοῦσαν σὲ ἀπομόνωση ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ, ἀλλὰ μέχρι τὴν στιγμή τῆς θεραπείας μεταξύ τους ἦσαν ἐνωμένοι. Καὶ οἱ δέκα βρέθηκαν στὸ ἴδιο σημεῖο μεταξύ Σαμαρείας καὶ Ἰουδαίας, ἀπ' τὸ ὅποιο διερχόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ οἱ δέκα ἀπηύθυναν μὲ ἓνα στόμα τὴν θερμὴ ἰκεσία πρὸς Αὐτὸν γιὰ τὴν θεραπεία τους. Ἀμέσως μετὰ τὴν θεραπεία ὅμως διασκορπίσθηκαν καὶ ὁ καθένας ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴν ἐργασία του. Δυστυχῶς, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι περιμένουμε καὶ ἀπαιτοῦμε ἀπ' τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ νὰ μᾶς συμπαραστέκονται στὰ προβλήματα καὶ στὶς δυσκολίες μας. Δὲν θέλουμε νὰ μένουμε μόνοι στὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴν παρηγοριὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅπωςδήποτε τὸ βᾶρος τῶν θλίψεων γίνεται ἐλαφρύτερο. Ὅταν ὅμως εἴμαστε ὑγιεῖς, δυνατοί, χωρὶς στενοχώριες, τότε θέλουμε νὰ ἀπολαύσουμε μόνοι μας τὴν εὐτυχία μας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔπρεπε καὶ οἱ δέκα (πρώην) λεπροὶ νὰ εἶναι εὐαισθητοποιημένοι. Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία τῶν λεπρῶν μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ. Ἡ ἀπομόνωση ἐπιβαλλόταν σὲ αὐτοὺς μέχρι τὴν ἐποχὴ μας, καθὼς τὸ ἀντίστοιχο φάρμακο ἐφευρέθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες δεκαετίες. Στὸ ἀρχαῖο Ἰσραὴλ ὅμως ἡ παραπάνω ἀπαγόρευση ἦταν γραμμένη καὶ στὸν Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ λέπρα θεωροῦνταν «ἱερὴ ἀρρώστια», δηλαδή τύπος τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ἡ λέπρα κατατρώγει σιγὰ - σιγὰ καὶ στὸ τέλος ἐξαφανίζει πλήρως τὸ σῶμα τοῦ

άρρώστου, ώστε ο θάνατος να είναι αναπόφευκτος, κατά παρόμοιο τρόπο και η άμαρτία διαλύει πλήρως τον άνθρωπο. Γι' αυτό και σε περίπτωση θεραπείας απ' την λέπρα, ο Μωσαϊκός Νόμος προέβλεπε ότι οι ιερείς θα έδιναν το πιστοποιητικό της ελεύθερης επικοινωνίας σε όσους είχαν θεραπευθεί. Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται τρεις περιπτώσεις ανθρώπων, οι οποίοι προσεβλήθησαν απ' την λέπρα: α) η Μαριάμ, η αδελφή του Μωϋσέως, επειδή θέλησε να αναλάβει την θέση του αδελφού της στην ηγεσία του ισραηλιτικού λαού, β) ο βασιλιάς Όζίας, επειδή θέλησε να ασκήσει και άρχιερατικά καθήκοντα στον Ναό του Σολομώντα και αγνόησε τις σχετικές προειδοποιήσεις και γ) ο Γιεζί, ο οποίος θέλησε να σφετερισθεί τα δώρα, τα οποία έστειλε ο Νεεμάν ο Σύρος προς τον Ναό ως έκφραση εύγνωμοσύνης για την θεραπεία του απ' την λέπρα στα νερά του Ίορδάνη ποταμού. Και στις τρεις αυτές περιπτώσεις η λέπρα απέτέλεσε την παιδαγωγική τιμωρία απ' τον Θεό, επειδή είχαν προηγηθεί άμαρτήματα, τα οποία στρέφονταν έναντίου της συνοχής και της ενότητας του λαού του Θεού: η φιλαρχία, η αντιποίηση της ιερατικής έξουσίας και η πλεονεξία.

Οι δέκα λεπροί κραύγασαν με ένα στόμα προς τον Χριστό και ζήτησαν την θεραπεία απ' την άρρώστια. Στην συνέχεια υπάκουσαν χωρίς αντιρρήσεις στην έντολη του Χριστού, ο Όποιος τους διέταξε να προσέλθουν στους ιερείς. Όλα αυτά δείχνουν ότι είχαν την απαραίτητη πίστη, χωρίς την οποία κανένα θαῦμα δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Για να θεραπευθούν όμως πλήρως, χρειαζόταν και κάτι παραπάνω, τὸ ὁποῖο ὁμως οἱ ἑννέα στους δέκα δεν είχαν συνειδητοποιήσει. Οἱ ἄνθρωποι θέλου-με να ἀπολαμβάνουμε στην ζωή μας τις δωρεές τοῦ Θεοῦ. Νομίζουμε ὅτι εἶναι δικαίωμά μας, ἀλλὰ λησμονοῦμε να εὐχαριστήσουμε τὸν Δωροεδότη καὶ στην συνέχεια δὲν ἐνδιαφερόμαστε να μοιρασθοῦμε με τοὺς ἀδελφούς ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ προσφερόμενα ἀπ' τὸν Θεὸ σε μᾶς.

Ἐχουμε ἀκούσει πάνω σε αὐτὸ τὸ θαῦμα πολλὰ κηρύγματα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶναι πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα καὶ ὅτι οἱ ἑννέα ἀπ' τοὺς δέκα (πρώην) λεπροὶ ἔπρεπε να δείξουν τὴν στοιχειώδη εὐγένεια. Τὸ ζητούμενο ὁμως δὲν εἶναι να ἀποκτήσουμε «καλοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς», ἀλλὰ κάτι πολὺ βαθύτερο: Να καταλάβουμε ὅτι εἴμαστε ἄρρωστοι ἀπὸ τὴν ἐγωπάθεια, μιὰ ἀρρώστια πολὺ χειρότερη ἀπ' τὴν λέπρα. Καὶ ἡ θεία Λειτουργία, στην ὁποῖα ἤλθαμε καὶ σήμερα, ὀνομάζεται κυρίως θεία Εὐχαριστία. Ἄν δὲν ἐρχόμαστε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη να εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό. Ἄν ἐρχόμαστε καὶ δὲν προσέχουμε τὰ λόγια τῆς εὐχαριστίας στην εὐχή τῆς «Ἀναφορᾶς», ἄς παραδεχθοῦμε ὅτι μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο ἓνα βαρετὸ τυπικὸ καθῆκον να ἐκτελέσουμε. Ἄς σκεφθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει καμιά ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. Ἄς καταλάβουμε ὅτι εἴμαστε ἄρρωστοι καὶ εἶθε να θεραπευθοῦμε. Ἀμήν!

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]